

DECIZIA nr.157/13.04.2020

privind soluționarea contestației formulată de **societatea X SRL**
înregistrată la D.G.R.F.P.B. sub nr./25.02.2020

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București a fost sesizată de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Ploiești – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Argeș prin adresa nr...../19.02.2020 înregistrată la Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii sub nr...../21.02.2020 transmisă și înregistrată la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București sub nr...../25.02.2020 asupra contestației formulată de **societatea X SRL**, cu sediul în str. nr....., bl..., sc....., et....., ap....., sector 3, București.

Obiectul contestației, înregistrată la D.G.R.F.P. Ploiești – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Argeș sub nr...../13.02.2020 îl constituie decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr...../17.12.2019, emisă în baza raportului de inspecție fiscală nr...../17.12.2019 și comunicată prin poștă în data de **30.12.2019** prin care s-a stabilit o diferență suplimentară de impozit pe profit în sumă de lei.

Constatând că, în speță, sunt întrunite condițiile prevăzute de art.268 alin.(1), art.269, art.270 alin.(1) și art.272 alin.(1) și alin.(2) lit.a) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București este investită să soluționeze contestația formulată de societatea X SRL.

Procedura fiind îndeplinită s-a trecut la soluționarea pe fond a contestației.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, s-au constatat următoarele:

I. Organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice Argeș au efectuat inspecția fiscală la societatea X SRL, în baza Dispunerii delegării de competență nr...../28.08.2019, pentru taxa pe valoarea adăugată aferentă perioadei 01.12.2013-31.07.2019 și impozitul pe profit aferent perioadei 01.01.2013-30.06.2019, constatările inspecției fiind consemnate în Raportul de inspecție fiscală nr...../17.12.2019 în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr...../17.12.2019, prin care s-a stabilit o diferență suplimentară de impozit pe profit în sumă de lei.

Diferența de impozit pe profit suplimentar în suma de lei a fost stabilită prin considerarea drept cheltuieli nedeductibile a sumei de lei reprezentând înregistrarea în evidența contabilă a unui număr de 21 de facturi de prestări servicii de la furnizorul Y SRL, facturi, care prin modul în care au fost întocmite (nu au înscrise denumirea serviciilor, cantitatea-respectiv numărul orelor prestate efectiv și prețul unitar) și datorită faptului că nu reflectă realitatea (societatea Y SRL neavând niciun salariat începând cu data de 01.03.2013), nu întrunesc calitatea de document justificativ pentru a putea fi înregistrate în evidența contabilă.

II. Prin contestația formulată societatea X SRL (fostă A SRL) solicită anularea deciziei de impunere și implicit a accesoriilor aferente, invocând următoarele:

1. Prescripția fiscală

Perioada supusă inspecției fiscale pentru impozitul pe profit, respectiv 01.01.2013-31.12.2013, este supusă prescripției fiscale întrucât inspecția fiscală s-a desfășurat în perioada 30.10.2019-05.12.2019 în baza Avizului de inspecție fiscală nr...../30.08.2019 comunicat în data de 09.09.2019. Contribuabilul susține că față de data de 30.10.2019, dată la care a început inspecția fiscală, perioada 01.01.2013-31.12.2013 este supusă prescripției fiscale deoarece aceasta începe cu data de 01.01.2014, iar cei 5 ani se încheie la data de 31.12.2018. În susținere, contribuabilul invocă prevederile art.23 și art.91 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art.110 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, în vigoare începând cu data de 01.01.2016.

2. Modul de fundamentare a deciziei cu privire la suplimentarea bazei de impunere

Referitor la achizițiile de la societatea Y SRL, pentru care a fost stabilită diferența de impozit pe profit de lei aferentă unor cheltuieli nedeductibile în sumă de lei, societatea susține că tranzacțiile au fost stipulate prin contractul de sublocățiune servicii pază nr...../02.10.2012 având ca obiect subcontractarea serviciilor de pază pentru anumite obiective, activitate ce urma să fie decontată pe baza pontajelor lunare la un preț de lei/oră/post fără TVA. Conform Actului adițional nr...../01.11.2012 se modifică termenii contractului în sensul că societatea Y SRL cesionează către societatea A SRL (actual X SRL) un număr de 18 contracte încheiate cu diverși clienți, prețul cesiunii fiind de 500.000 lei lunar dar nu mai mult de 5.000.000 lei cu TVA inclus.

Cu privire la justificările echipei de inspecție fiscală, contribuabilul precizează următoarele:

- constatarea potrivit căreia înregistrarea cheltuielii fără să aibă la bază documente justificative este total eronată întrucât există contract încheiat între părți, există dovada plăților efectuate prin bancă, există contracte încheiate cu clienții cesionați, există facturi emise și încasate către aceștia, deci există suficiente documente legale pentru a proba deductibilitatea cheltuielii;
- referirea la controalele efectuate de ANAF – Direcția Regională Antifraudă Fiscală București este neconcludentă întrucât acestea sunt controale tematice, inopinate care își propun să surprindă anumite situații existente la momentul controlului și să stabilească măsuri asigurătorii. Astfel, controlul inopinat efectuat în anul 2016 (la 3 ani de la data contractului) nu putea să fie decât unul tematic, nu și inopinat;
- constatările referitoare la lipsa de personal a societății Y SRL nu trebuie să afecteze deductibilitatea cheltuielilor înregistrate întrucât societatea A SRL (actual X SRL) nu avea obligația legală de a verifica dacă personalul utilizat era angajat cu forme legale pe toată perioada cesiunii contractelor;
- păstrarea documentelor primare de către societatea Y SRL nu cade în sarcina societății A SRL (actual X SRL);
- deciziile Curții de Justiție a Uniunii Europene se referă la fraude cu TVA, taxă care dispune de reglementări specifice diferite de impozitul pe profit, astfel încât nu pot fi aplicabile situației de față.

III. Față de constatările organelor fiscale, susținerile societății contestatoare, reglementările legale în vigoare pentru perioada analizată și documentele existente în dosarul cauzei se rețin următoarele:

1. Referitor la excepția prescripției

Cauza supusă soluționării este dacă la data de 30.10.2019, data începerii inspecției fiscale, era prescris dreptul organului fiscal de a efectua inspecția fiscală asupra

impozitului pe profit aferent anului 2013 în condițiile în care dreptul organului fiscal de a efectua inspecția fiscală a impozitului pe profit se naște numai după depunerea efectivă a declarației prin care se stabilește baza de impunere și obligația fiscală corelativă.

În fapt, prin inspecția fiscală începută în data de 30.10.2019 societatea X SRL a fost supusă inspecției fiscale în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată pentru perioada 01.12.2013-31.07.2019 și impozitul pe profit pentru perioada 01.01.2013-30.06.2019.

Prin contestația formulată societatea susține că punctul de referință pentru calculul termenului de prescripție este cel al înregistrării cheltuielilor aferente facturilor emise de societatea Y SRL, și nu termenul de depunere a declarației privind impozitul pe profit, motiv pentru care pentru obligațiile fiscale aferente anului 2013 termenul de prescripție a început să curgă la data de 1 ianuarie 2014 și s-a împlinit la 31 decembrie 2018.

În drept, potrivit art.110, art.111, art.112 și art.347 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

"Art. 110. Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a creanțelor fiscale

(1) Dreptul organului fiscal de a stabili creanțe fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 iulie a anului următor celui pentru care se datorează obligația fiscală, dacă legea nu dispune altfel".

"Art. 111. Întreruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale

(1) Termenele de prescripție prevăzute la art. 110 se întrerup:

a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune [...].

(2) Termenele de prescripție prevăzute la art. 110 se suspendă:

[...]

b) pe perioada cuprinsă între data începerii inspecției fiscale/verificării situației fiscale personale și data emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecției fiscale/verificării situației fiscale personale, în condițiile respectării duratei legale de efectuare a acestora".

"Art. 112. Efectul împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale

Dacă organul fiscal constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a creanței fiscale, procedează la încetarea procedurii de emiteră a titlului de creanță fiscală".

"Art. 347. Dispoziții privind termenele

(1) Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.

(2) Cauzele de întrerupere sau suspendare a termenului de prescripție se supun legii în vigoare la data la care acestea au intervenit".

În consecință, în conformitate cu prevederile art.23, art.91 și art.92 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

"Art. 23. Nașterea creanțelor și obligațiilor fiscale

(1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.

(2) Potrivit alin. (1) se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina

obligația fiscală datorată”.

”Art. 91. Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale

(1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel”.

”Art. 92. Întreruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale

(2) Termenele de prescripție prevăzute la art. 91 se suspendă:

a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;

b) pe perioada cuprinsă între data începerii inspecției fiscale și data emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectuării inspecției fiscale;

c) pe timpul cât contribuabilul se sustrage de la efectuarea inspecției fiscale;

d) pe perioada cuprinsă între data declarării unui contribuabil inactiv și data reactivării acestuia”.

În speță sunt incidente și prevederile art.93, art.94 și art.95 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, conform cărora:

”Art. 93. Sfera și actele de stabilire a creanțelor fiscale

(1) Stabilirea creanțelor fiscale reprezintă activitatea de determinare a materiei impozabile, de calculare a bazei de impozitare și a creanțelor fiscale.

(2) Creanțele fiscale se stabilesc astfel:

a) prin declarație de impunere, în condițiile art. 95 alin. (4) și art. 102 alin. (2);

b) prin decizie de impunere emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri”.

”Art. 94. Stabilirea creanțelor fiscale sub rezerva verificării ulterioare

(1) **Cuantumul creanțelor fiscale se stabilește sub rezerva verificării ulterioare**, cu excepția cazului în care stabilirea a avut loc ca urmare a unei inspecții fiscale sau a unei verificări a situației fiscale personale.

(2) Decizia de impunere sub rezerva verificării ulterioare poate fi desființată sau modificată, din inițiativa organului fiscal ori la solicitarea contribuabilului/plătitorului, pe baza constatărilor organului fiscal competent.

(3) **Rezerva verificării ulterioare se anulează numai la împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale sau ca urmare a inspecției fiscale ori a verificării situației fiscale personale**”.

”Art. 95. Decizia de impunere

(1) Decizia de impunere se emite de organul fiscal competent.

(2) **Organul fiscal emite decizie de impunere ori de câte ori acesta stabilește sau modifică baza de impozitare ca urmare a unei verificări documentare**, a unei inspecții fiscale ori a unei verificări a situației fiscale personale, efectuate în condițiile legii.

(5) În situația în care legea nu prevede obligația de calculare a impozitului, declarația de impunere este asimilată unei decizii referitoare la baza de impozitare”.

Se reține că prevederile art.93, art.94 și art.95 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală mai sus citate preiau în integralitate începând cu data de 1 ianuarie 2016 soluțiile legislative prevăzute de art.85, art.86 și art.90 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare până la data de 31 decembrie 2015.

Cu privire la impozitul pe profit art.34 si art.35 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare până la data de 31 decembrie 2015 prevăd următoarele:

“Art. 34 Declararea și plata impozitului pe profit

(1) Declararea și plata impozitului pe profit, cu excepțiile prevăzute de prezentul articol, se efectuează trimestrial, până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrelor I - III. Definitivarea și plata impozitului pe profit aferent anului fiscal respectiv se efectuează până la termenul de depunere a declarației privind impozitul pe profit prevăzut la art. 35”.

“Art. 35 Depunerea declarației de impozit pe profit

(1) Contribuabilii au obligația să depună o declarație anuală de impozit pe profit până la data de 25 martie inclusiv a anului următor, cu excepția contribuabililor prevăzuți la art. 34 alin. (5) lit. a) și b), alin. (14) și (15), care depun declarația anuală de impozit pe profit până la termenele prevăzute în cadrul acestor alineate”.

Potrivit dispozițiilor legale anterior citate prescripția dreptului organelor fiscale de a stabili obligații fiscale începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală, respectiv de la data de 1 ianuarie a anului următor momentului în care **s-a constituit baza de impunere a obligației fiscale, moment care determină nașterea dreptului organului fiscal de a stabili și determina obligația fiscală respectivă.**

În concret, momentul constituirii bazei de impunere, **în cazul impozitului pe profit baza de impunere se constituie la sfârșitul perioadei fiscale, iar dreptul de creanță și obligația corelativă s-au născut la termenul prevăzut pentru depunerea declarației privind impozitul pe profit la autoritatea fiscală**, astfel că în cazul impozitului pe profit aferent perioadei 01.01.2013-31.12.2013 baza de impunere s-a constituit atunci când societatea X SRL a depus declarația privind impozitul pe profit la organul fiscal competent, în luna mai 2014, astfel că termenul de prescripție începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor, adică de la data de 1 ianuarie 2015 și s-ar fi încheiat la data de 31 decembrie 2019 dacă n-ar fi intervenit suspendarea cursului prescripției prin începerea inspecției fiscale la data de 30.10.2019.

Nu poate fi reținută susținerea societății în sensul că baza de impunere se constituie la momentul înregistrării cheltuielilor aferente facturilor emise de furnizor întrucât, din interpretarea alin.(2) al art.23 în raport cu alin.(1) al aceluiași articol din vechiul Cod de procedură fiscală rezultă că **momentul constituirii bazei de impunere este și momentul în care se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată, care nu poate fi decât momentul în care expiră termenul până la care contribuabilul trebuie să depună declarația privind impozitul pe profit (formular 101) prin care să declare baza impozabilă.** Orice acțiune a organelor fiscale înainte de expirarea termenului de depunere a declarației privind impozitul pe profit ar fi contrară principiilor fiscale stipulate de Codul de procedură fiscală și ar avea caracterul unui abuz, **dreptul organelor fiscale de percepere a obligațiilor fiscale datorate de un contribuabil născându-se doar în momentul în care expiră termenul prevăzut de lege pentru declararea bazelor impozabile.**

Ca atare, aplicând prevederile legale cu privire la momentul în care începe să curgă cursul prescripției – 1 ianuarie a anului următor celui în care se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală – rezultă că pentru impozitul pe profit aferent perioadei 01.01.2013-31.12.2013 termenul de prescripție a început să curgă de la 1 ianuarie 2015 deoarece dreptul organelor fiscale de a stabili și determina impozit pe profit pentru această perioadă fiscală s-a născut din data de 28.05.2014, când societatea

a depus declarația privind impozitul pe profit prin care a declarat baza impozabilă a achizițiilor, iar organul fiscal a luat cunoștință de acestea, astfel că la data începerii inspecției fiscale din 30.10.2019 termenul de prescripție nu era împlinit.

În același sens, cu privire la calculul cursului prescripției s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr.4899/17.10.2019.

Prin urmare, în raport de dispozițiile legale în vigoare și de documentele existente la dosarul cauzei nu se pot reține susținerile societății X SRL, contestația urmând a fi respinsă ca neîntemeiată.

2. Referitor la impozitul pe profit în sumă de lei aferent cheltuielilor în sumă de lei

Cauza supusă soluționării o constituie deductibilitatea la calculul profitului impozabil a cheltuielilor aferente serviciilor achiziționate de la societatea Y SRL, în condițiile în care societatea nu aduce dovezi de natură să probeze prestarea efectivă a serviciilor.

În fapt, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea X SRL a înregistrat în evidența contabilă un număr de 21 de facturi de achiziții de servicii, cu o valoare de lei la care se adaugă TVA în valoare de lei, care nu îndeplinesc calitatea de document justificativ, contrar prevederilor art.6 din Legea contabilității nr.82/1991 și au considerat cheltuielile nedeductibile conform art.21 alin.(4) lit.f) din Codul fiscal pentru achizițiile realizate de la societatea Y SRL. De asemenea, societatea nu a făcut dovada că aceste servicii au fost prestate, ținând cont și de faptul că din baza de informații fiscale a rezultat că societatea Y SRL nu figura cu niciun salariat începând cu data de 01.03.2013.

În drept, sunt incidente prevederile art.11, art.19 și art.21 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

"Art. 11. Prevederi speciale pentru aplicarea Codului fiscal

(1) La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unei tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției. [...]"

"Art. 19. Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare".

"Art. 21. Cheltuieli

(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.

(4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:

[...]

f) cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor

[...]

m) cheltuielile cu serviciile de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii, pentru care contribuabilii nu pot justifica necesitatea prestării acestora în

scopul activităților desfășurate și pentru care nu sunt încheiate contracte”, care se coroborează cu prevederile pct.44 și pct.48 din Normele metodologice de aplicare, aprobate prin H.G. nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare:

“44. Înregistrările în evidența contabilă se fac cronologic și sistematic, pe baza înscrisurilor ce dobândesc calitatea de document justificativ care angajează răspunderea persoanelor care l-au întocmit, conform reglementărilor contabile în vigoare”.

”48. Pentru a deduce cheltuielile cu serviciile de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii trebuie să se îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

- **serviciile trebuie să fie efectiv prestate**, să fie executate în baza unui contract încheiat între părți sau în baza oricărei forme contractuale prevăzute de lege; **justificarea prestării efective a serviciilor se efectuează prin: situații de lucrări, procese-verbale de recepție, rapoarte de lucru, studii de fezabilitate, de piață sau orice alte materiale corespunzătoare;**

- **contribuabilul trebuie să dovedească necesitatea efectuării cheltuielilor prin specificul activităților desfășurate.**

Nu intră sub incidența condiției privitoare la încheierea contractelor de prestări de servicii, prevăzută la art. 21 alin. (4) lit. m) din Codul fiscal, serviciile cu caracter ocazional prestate de persoane fizice autorizate și de persoane juridice, cum sunt: cele de întreținere și reparare a activelor, serviciile poștale, serviciile de comunicații și de multiplicare, parcare, transport și altele asemenea”.

De asemenea, art.6 din Legea contabilității nr.82/1991 menționează:

“**Art. 6. - (1)** Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Rezultă că, în cazul serviciilor, deductibilitatea cheltuielilor este condiționată expres prin legislația fiscală de îndeplinirea cumulativă a mai multor condiții, respectiv prestarea efectivă a serviciilor (dovedită cu contract încheiat în scris și cu documentație corespunzătoare) și necesitatea achiziționării lor în raport cu specificul activității desfășurate de contribuabil. Totodată, se reține că atât contractul, cât și documentația care atestă prestarea efectivă a serviciilor trebuie să prezinte un anumit grad de **exactitate și de detaliu pentru a putea permite o identificare a acestora** în corelație cu serviciul prestat și cu specificul activității desfășurate.

În speță, serviciile au fost achiziționate de la societatea Y SRL în baza:

- **contractului de sublocatiune servicii pază nr...../02.10.2012** având ca obiect „prestarea activității de pază, supraveghere și control pentru locațiile comunicate ulterior în funcție de necesitate. Tariful pentru prestări servicii pază, supraveghere și control este de lei/oră/post (fără TVA) pentru un post stabilit iar în funcție de necesități posturile vor fi suplimentate cu numărul necesar și în funcție de situația operativă. Activitatea va fi coordonată de un șef de obiectiv”. De asemenea, la art.9, lit.c) din contract „Obligațiile subcontractantului” se menționează că subcontractantul se obligă: „să efectueze serviciile de pază, supraveghere și control cu personalul propriu, dotat conform specificului activității și cu respectarea Legii nr.333/2003”;

- **actului aditional nr...../01.11.2012** la contractul de prestări servicii nr...../02.10.2012 având ca obiect cesionarea începând cu luna noiembrie 2012 a unui număr de 18 contracte de servicii pază, supraveghere și control, astfel încât prestatorul de servicii devine societatea A SRL (actual X SRL). De asemenea, societatea Y SRL „se angajează ca pe durata de minim 1 an să asigure suportul logistic, uman și orice activități vor fi

necesare privind preluarea clienților astfel încât aceștia să beneficieze de serviciile ce vor fi prestate în continuare de societatea A SRL”;

- facturilor emise de către societatea Y SRL.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei s-au constatat următoarele:

Facturile emise în perioada 01.01.2013-30.09.2013 de către societatea Y SRL au înscris: la denumirea produselor sau a serviciilor „prestări servicii conform contract nr...../02.10.2012”, la unitatea de măsură nu este înscris nimic, la cantitate este înscrisă cifra 1, iar la prețul unitar (fără TVA) și la valoarea facturii sunt înscrise aceleasi cifre.

Cu titlu de exemplificare, pentru facturile nr...../05.08.2013 și nr...../15.08.2013, au fost prezentate următoarele documente:

- adresele nr...../17.07.2013 și nr...../17.07.2013 prin care societatea A SRL (actual X SRL) solicită societății Y SRL asigurarea serviciilor de pază, conform contractului nr...../02.10.2012 începând cu data de 01.08.2013, pentru un număr de 38 de obiective enumerate, semnate olograf, fără a avea înscris numele și prenumele persoanei care le-a întocmit;

- Anexa la factura lunii august 2013 care cuprinde un număr de 38 de obiective, respectiv: (Apusului, Bucureștii Noi, Charles de Gaulle, Corbeanca 1, Corbeanca 2, Delea Nouă, Prosper, Emil Racoviță, Expoziției nr.101, Glucozei, Hala Traian, Icoanei, Jollie Ville, Liziera, Lugojana, Maior Coravu, Mihai Bravu, Mihai Eminescu, Morarilor, Obor, Otopeni, Piața Victoriei, Pipera, Piazza Romania, Pod Băneasa, Ștefan cel Mare nr.40, Teiul Doamnei, Tunari, Ghermănești, Ștefan cel Mare-metrou, Unirea, Otopeni-Tunari, Nicolae Caramfil, sediu central, parcare Hala Traian și Biruinței), și Anexa purtând antetul societății Y SRL este semnată fără a putea fi identificată persoana care a întocmit-o;

- pentru obiectivele de pază și au fost întocmite foi de prezență care cuprind numărul total de ore, însă nu se cunoaște numele și prenumele agenților, persoana care le-a întocmit, nu sunt semnate de prestator și nu sunt vizate de reprezentantul obiectivelor de pază;

- pentru obiectivul de pază Corbeanca 2 a fost întocmită, în baza contractului nr...../01.07.2009, situația pentru luna august 2013 la care este anexat pontajul lunar. Pontajul lunar cuprinde numărul total de ore lucrate, însă nu se cunoaște numele și prenumele persoanei care l-a întocmit, nu este semnat de prestator și nu este vizat de reprezentantul obiectivului de pază;

- pentru obiectivele de pază (Ghermănești și Jollie Ville) au fost întocmite, în baza contractului nr...../01.07.2009, situațiile pentru luna august 2013 la care sunt anexate pontajele lunare. Pontajul lunar cuprinde numărul total de ore lucrate, însă nu este semnat de prestator și nu este vizat de reprezentantul obiectivului de pază;

- pentru obiectivele de pază (Corbeanca 1 și Liziera) a fost întocmită, în baza contractului nr...../01.07.2009, situația pentru luna august 2013 la care este anexat pontajul lunar. Pontajul lunar cuprinde numărul total de ore lucrate, însă nu este semnat de prestator;

- pentru obiectivele de pază (Otopeni-Tunari și Otopeni) au fost întocmite, în baza contractului nr...../01.07.2009, situațiile pentru luna august 2013, situații care nu sunt semnate de prestator însă sunt vizate de reprezentantul obiectivelor de pază. Pontajele lunare care sunt menționate în situații nu au fost prezentate astfel încât nu se cunoaște numele și prenumele agenților și numărul orelor lucrate de fiecare persoană;

- începând cu data de 01.03.2013 societatea Y SRL nu mai figurează cu salariați așa cum rezultă din consultarea bazei de date ANAF, neavând astfel posibilitatea de a presta servicii.

În raport de speța supusă soluționării se reține că organele fiscale nu au pus în discuție necesitatea achiziționării serviciilor în raport cu specificul activității desfășurate de contestatoare, ci lipsa documentației care să dovedească prestarea efectivă a serviciilor de către societatea cu care au fost contractate și care le-a și facturat, și anume de către societatea Y SRL

Societatea susține că pentru a fi considerate cheltuieli deductibile sunt suficiente documentele pe care le deține, respectiv contractul și actul adițional care reprezintă acordul de voință între părți.

Această susținere a contestatoarei nu poate fi reținută întrucât ignoră **fondul problemei** – acela că **nu a prezentat nicio dovadă din care să reiasă că serviciile contractate și facturate au fost și efectiv prestate**, în condițiile în care prin modul de întocmire a facturilor nu se pot individualiza serviciile prestate sub aspectul: naturii serviciilor, cantității – numărul de ore prestate efectiv, precum și a prețului unitar al acestora, iar anexele la facturi nu pot dovedi sub nicio formă faptul că serviciile au fost prestate în condițiile în care pontajele anexate conțin numai numărul de posturi, fără a se nominaliza și persoanele care au ocupat aceste posturi, iar în situația în care există pontaje care conțin numele și prenumele agenților de pază acestea nu sunt semnate, iar prestatorul figurează în evidențele fiscale fără salariați.

Prin urmare, din cele prezentate anterior, rezultă că societatea X SRL **nu a adus nicio dovadă de natură să combată constatările inspecției fiscale** cu privire la dovada prestării serviciilor facturate de societatea Y SRL, motiv pentru care cheltuielile cu aceste servicii sunt nedeductibile, iar contestația urmează a fi respinsă ca neîntemeiată pentru impozitul pe profit aferent în sumă de lei.

Pentru considerentele arătate mai sus și în temeiul art.23, art.91 și art.92 din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art.93, art.94, art.95, art.110, art.111, art.112 și art.347 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, art.11 alin.(1), art.19 alin.(1), art.21 alin.(1) și alin.(4) lit.f), art.34 și art.35 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pct.44 și pct.48 din Normele metodologice date în aplicarea Titlului II din Codul fiscal aprobate prin H.G. nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare și art.279 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală

DECIDE

Respinge contestația societății X SRL formulată împotriva deciziei de impunere privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice nr...../17.12.2019, emisă de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Argeș în baza raportului de inspecție fiscală nr...../17.12.2019 pentru obligații fiscale suplimentare reprezentând impozit pe profit în sumă de lei.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi contestată în termen de 6 luni de la data comunicării la Tribunalul București.